

לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים!

בישולים

איך משגעים בני אדם בדקה

נותנים להם קרוקטים שוקולד, כאלה ששום חברת שוקולדים לא מסוגלת להמיר ציא. תודה פומבית לרות סירקיס — אשר בסיס ועיקר המתכון רשומים בטאבו על שמה. זמן הכנת העסק הוא שתי דקות בלבד, עובדה המאפשרת לעצלניות הכי גדולות לפזר סביבן ענני הסוואה בקשר לכישוריהן האמיתיים.

בתנאי שלא מפחיתים מאומה, לא ביי משקל, ולא במיצרכים, יוצא משהו — משהו העולה ישר לראש, ועושה שם פיי צוק. זה יותר טוב מנאפאס. איך אני יודעת? סליחה! תקלה!

ובכן, קודם כל, פותחים ומפרידים על שיש המיטבח כ-24 סלסילות נייר עגולות. (רוחב תחתית כארבעה וחצי ס"מ). אחרי כך מכינים את התערובת היבשה; בקערה עמוקה מערבבים, באופן שווה, את החומרים הבאים: 100 גרם אגוזי מוח קצוצים גס, בסכין; 10 גרם קליפות הדר מסוכרות, קצוצות (כדאי בלי צבעי מאכל), שתי כוסות וחצי פיצפוצי-ארוז של עליה.

בסיר בינוני מכניסים: 200 גרם שוקולד מריר שבור לתתיכות; 20 גרם מרגרינה בלי מלח. (זה קל. חותכים קצת פחות מחצי פס של 50 גרם, המסומן על הרי אריזה). 2 כפות מחוקות סוכר; 3 כפות רום אמיטציון. (בלי רום זה, כל העסק לא שווה. אז נא לא להיתקע בדיוק עליו.) על אש קטנה ממיסים את הכל, בבחרי שה מתמדת. כאשר כל החומרים נמסו לי עיסה כבדה אחידה ומבעבעת, שופכים פנימה את התערובת היבשה, ומערבבים במרץ, עד שכל הגרגרים מבוססים ועטופים שוקולד. (במבט ראשון נדמה כי הסיר לא יכול את הכל. לא לדאוג, ולא לעבוד עם סיר גדול. תוך בחישה הנפש קטן איכשהו כי כל הפיצפוצים הגדלים בציי פיות.)

נותר רק להשתדל לא לעבוד לבד, כדי שהתערובת לא תתקשה. לוקחים בכל פעם כף מלאה מתוך הסיר, ומגלישים את תוכנה

לתוך סלסילת נייר. לא דוחסים. משאירים את זה כפי שגלש, בערמות קטנות הסרוגות צורה. מתקבלת כ-24 סלסילות רגילות, או 22 סלסילות גדושות. תוך כדי הגלשה תיתכן נשורת גרגירים. לא להתפנות עברי רה. מנקים רק בסוף, כדי לא לאבד זמן. מצופפים את הסלסילות על מגש. עוטי פים בניילון, ותוקעים למקרר. כאשר הקטר נים מקבלים עיצוב סופי בקור, מעבירים אותם ללא המגש, בתוך הניילון, לפריזר. מותר לאכול רק קר מאד.

זה יוצא מן הכלל, יוצא מן הכלל. 800 גרוסי ציפס ביחד לא משמיעים סימפוזיה נהדרת כמו ביס אחד קריצי ועשיר מהדבר הנפלא הזה.

פטנט קטן

קונדיטור גידה די פעם פטנט אפיה עולמי. הוא לעולם לא מוש-תמש בתמצית-רום אנמית מלאה טעמירזואי כימיים. אצלו בקונדיטוריה, הוא לא זז בלי בקבוק שג "רום אימיטציון". בתור משקה אלכוהולי, זה הרבר המזועזע ביו"ת שהומצא. אבל בתוך עוגות ומתוקים שונים, במקום תמצית ובמקום קוניאק גב-יחד, זה נהדר. ארומת הרום ממש חזקה, ולא הודכת לאיבוד. משויגים רו"ם זה, המשווק עלידי "סטוק", בסופרי מרקטים השונים, במחלקת הלי קרים. בקבוק גדול עולה כארבעים לירות, אבל הוא מספיק לשנה, וי מוכן שאינו מתקלקל.

כדי לשמור על שמו הטוב שג הבית, נא לא להחזיק אותו בכבד המשקאות.

בין החומץ והשמון, בתחתית ארון-המטבח, הוא יסתדר מצויין ואפילו לא יתלונן.

פטנטים

ניצוד מארי'ין

ניצולת-כביסה

סיפור ההצלחה שלנו מתרכז הפעם בישודר ושביר מסוג מיוחד. מה עושים במיקרה האכזרי, שבו יוצאת שימלה ניצולת כביסה כשהיא תקינה לחי לוטין, חוץ מהמתן המכווצת, שעולה עד הציצי ויוצרת קלוש מרנין היישר מהחוז?

ראשית, מפסיקים לבכות. להטיח את הראש בכותל ולבעוט במכונת-הכביסה. שנית, בוחרים צמר 100% סינתטי אשר על דיברתי, תמיד רק מתארך — לעולם לא מתכווץ, בגוון התואם בטוביטעם את גוון השימלה. בוחרים צמר דק יחסית, ועובדים עם מסרגות עבות בשני מיספרים וחצי מהמתאים לו, כדי שהתוצאה תצא דקה, אווירית ולא משמינה.

● מעלים 4 עיניים, וסורגים אותן בדוגמת "ארוז" (עין אחת ימין עין אחת שמאל, שורה שנייה עין אחת שמאל עין אחת ימין) — רצועה באורך המותר ניים המהודקות מעט כפול שניים, ועוד שלושה סנטימטר לנזותיות התפירה. לא סורגים את כל רוחב החגורה בבת-אחת, כדי שנוכל להרכיבה משני פסים. תפרי החיבור לכל אורך שני הפסים הדקים אינו גמיש, ויוצר בכך קימור מותניים יפה לחגורה. המקבלת בואת את עיצובה היפה לתמיד.

● אם רוצים שני גוונים לחגורה, די להוסיף בעזרת קרושה לאחד השוליים של הסרט הסרוג, שתי שורות חצאיי-עמודים (עשויות מאותו עובי צמר, ואותו עובי קרושה כמו המסרגות). זואת, לכל אורך הסרט.

● את הסרט הסרוג המוכן גוזרים לי שניים (הקצוות לא ייפרמו), ומחברים את

הגיל החכם

גיו שטני, גבר שרמנטי, הדור ומוש חגג את יום-הולדתו. כולם שתו לחיי והתלחשו איזה פלא-טבע בן-בליגיל הון כל אותו זמן חשתי, שמגירה אחת ל מסודרת לי. כולם שמחים, ואף אחד ל יודע בן כמה החתן. בלי לחשוב הרב שמתו פצצה, ושאלתי.

בשולחן הושלך הס. כולם חיכו בנשימ עצורה, לראות אותו יוצא מזה. בטון מפייס פנה אלי, "אודי, את יודע שממך אין לי סודות. רק תני לי לעשו חשבון." תלה עיניים בתיקרה, חיך וחישב בקול: "אני היום בן ארבעים ו אני היום בן ארבעים ו...". לפתע הרצי מבועת ממימצאיו, החליט להפסיק. בן ימינה, בדק שמאלה אם אין מישהו קור לו מחשבות, ואז, תפוס בקלקלתו, פלו מתפוצץ מצחוק: "ארבעים והרבה!"

ניכר כמו קרימיתאר של שתי נבקינקיות. אחרי שהחגורה מחוברת לשימלה מותחים את חגורת-הצמר מאחור בדיון בקרי-המותניים, ומסמנים בסיכות את מקו המיפגש — היוצר קו קשתי, מקביל תואם לעמוד-השדרה.

● פותחים בגב השימלה סדק, עבר רוכסן באורך עשרים ס"מ אשר יהי קבוע בחולצת השימלה, ירד ויחצה א החגורה (בקו קעור מעט, לפי סימני ה סיכות) וימשוך מעט להצאת. רצוי לק בוע משני צידי החגורה מתחת לרוכס ולפני תפירתו, פס של 12 ס"מ. אלכסון רחב מאד אשר ייצב, יקבע סופית ויק על חיבור הרוכסן.

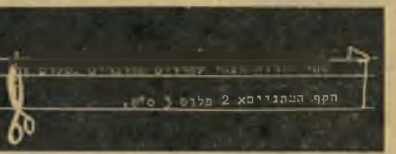
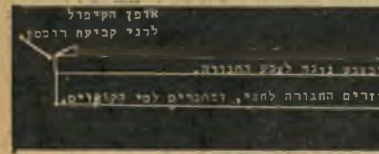
● מחברים רוכסן זה בתפריד צפוף כשהחגורה מקופלת פנימה, מכוסה עלידי סרט ה"אלכסון" ויוצרת מכפלת, לגימנה יפה — לפי סימני הסיכות (ראה תצלום) ● הופכים את השימלה לצד שמאל וגוזרים את עודפי חגורת הסיג אחר שמחזקים את שוליה בתפרי-שיניים, לב ייפרמו.

● במידה שגם השרוולים התקצרו סורגים מלבן ברוחב היקף השרוול של

אופן חיבור הרוכסן

המותן הגיעה עד הציצי?

תרשים החגורה

התקצור, ובאורך החסר, סוגרים בתפר לי צורת גליל קטר, ומחברים. כל הפטנט מותאם לבדי סריג שונים. במידה שהחגורה רופפת מאד, ומתקבלת משום-ימה, "בלוזון" כזה, מקרי-המותן של החצאית, מכוצים אותה בעזרת מתפרים ("פנסים") קטנים ודקים תפורים על צידה השמאלי כמובן, ובמיספר שיידרש. זהו, העסק יוצא כל-כך יפה עם כל סיפור ההצלחה, שאילמלא התכווץ, צריך היה לעזור לו בכוונה.

התוצאות מרהיבות, ומכניסות חיים לי שימלה הכי משגת.

שני התצאים לכל אורכם בעזרת מחט והוט צמר, לפי הקווים המקווקווים שבתרשים. כאמור, פעולה זאת יוצרת את קימורי המותניים היפה של החגורה.

● פורמים ומפרידים את חולצת ה-שימלה מחצאיתה.

● בעזרת חברה, מחברים בסיכות את החגורה הסרוגה (התפורת כבר לכל אררי כה) אל החולצה — בשוליה העליונים, ואל החצאית — בשוליה התחתונים.

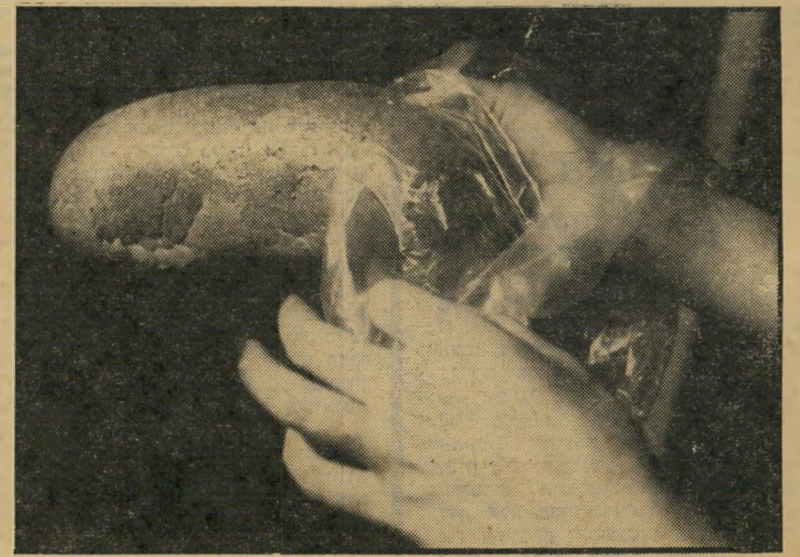
● חשוב ששולי החגורה יהיו תפורים בתפריד צפוף, אל הבד המתוח ברוחבו ככל האפשר, אחרת יהיה מקום החיבור

רגע חושבים איך למשוש - א מחייה

בסביבתי, כל הנשים מתרבות מאד. הן יודעות שלא נאה למשמש לחם. אי לכך, כאשר מגיע זה בבוקר, ויש התקלות סביב הארון, הן לוקחות בבוז אריסטוקרטי גאה את הכיכר הראשונה המזדמנת. אם נופלת לחברתן עורת-בית המנסה בכל-זאת לבצע את מלאכתה נאמנה, ולמעון פה ושם, זוכה זו מניהוביה בחינוך-חינם — על הבוקר.

המזחיק הוא, שבכך עדיין נגמר הסיפור. אבירות ההיגיינה לובשות פרצוף פוקר, והולכות להתעמק בוופלות. ברגע שמתפורות ההפגנות סביב ארון-הלחם הן מציצות כהיזכה, ואחר חזרות בהרהר לאגוס אותו בקצב: החל-י-מועוד-מש-שובר-דוק.

למה כל כאבה-ראש? לא. גם לא צריך לוותר על מעיכת הלחם, בתור קנס לאצילות. לובשים על היד שקית ניילון, המצויה תמיד ליד הלחמים, ודרכה מועכים עד רוויה. כאשר מגיעים לפאר המאפיה, הבן יקר יקר אותו חיפשת, הופכים את השקית מעל היד והלחם, ציץ בפנים.

תענוג מותר